

[Fibiger.]

paa Samarbejdets og paa Samlingens Grund, saaledes at man kan naa det bedste Resultat for Landet. Paa hvad Maade det saa sker, kan man jo sige kan være ret ligeegyldigt, men efter min Opfattelse var ogsaa dette Anslag fra Regeringens Side rigtigt.

Det er givet, at man godt kan samle sig endda, selv om det ikke bliver under den Form, der blev foreslaaet. Og det er vi villige til, og hvis man ser paa, hvad der er sket i Lovgivningsarbejdet i den Tid, der er gaaet, maa man ogsaa sige, at det har været i Samarbejdets Aand. De Lovforslag, der har været fremme, er vedtaget praktisk talt af hele Rigsdagen. Det er ogsaa Udtryk for, at man har set Nødvendigheden af at samle sig og bøje sig for hinanden, for naar man tænker paa Skattelov, Huslejevog og hele denne Prisregulering, hele dette Raadssystem og hvad det er, tror jeg ikke, det vilde have været muligt under andre Forhold at samle hele Rigsdagen om noget saadant. Men naar det er sket, er det et Udtryk for, at i denne Situation har man fra Oppositionens Side, fra vor Side, været villig til at gaa ind i et Samarbejde, saaledes at det bedste Resultat kunde naas. Naar vi er villige til det, er det selvfølgelig paa Grund af Krigssituationen, for under mere normale Tilstande er det givet, at man maa vende tilbage til mere frie Forhold, og at ikke Regeringen maa benytte dette til at indføre sine Socialiseringstanker, saaledes at det, der gøres nu, er noget, der skal blive staaende.

Men naar jeg nævner det Samarbejde, som saaledes er indledet i Rigsdagen om de Love, der er vedtaget, kunde det jo nu se ud til, at dette Samarbejde skal briste og det paa et saa vigtigt Punkt som Landbrugets Stilling og Økonomi. Jeg vil gerne sige, at jeg meget nødig vilde se, at der skulde blive Strid og Kamp om et saadant Spørgsmaal. Jeg vil haabe, at Samfundssindet og Samfundsfølelsen, Samarbejdets Aand, maa kunne staa sin Prøve, nu da vi staar i en vanskelig Situation, saaledes at man fra alle Sider kunde vise Resignation og indstille sig paa, at det er nødvendigt, at Landbrugets Produktion bliver lønnende, at Produktionen kan opretholdes, thi det er af vital Betydning, ikke for Landbruget alene, men for hele det danske Samfund, at Produktionen kan opretholdes, at vi kan eksportere i samme Forhold som hidtil til de forskellige krigsførende Lande, og at Eksportmængden ikke aftager, for det vilde ikke være godt.

Jeg vil imidlertid sige, at i en saadan

Situation bør Trusler, fra hvad Side de end kommer, ingen Virkning have. Hele dette Spørgsmaal maa tages op i den Aand, at man vil sikre Landbrugsproduktionens Opretholdelse og sikre den saaledes, at Landbruget ikke stilles ugunstigere end noget andet Erhverv, ikke stilles ugunstigere end ved Krigens Udbrud. Man maa gøre sig klart, at paa hvad Maade det sker, er ligeegyldigt, men at Løsningen maa blive en saadan, at den er tilfredsstillende prismæssigt og produktionsmæssigt for Landbruget og for Landet. Derfor er det, jeg siger her, at jeg meget nødig vil, at der skal komme Strid om dette Spørgsmaal ude omkring i Landet. Jeg appellerer til, at man fra alle Sider indstiller sig paa at naa et Resultat, som er tilfredsstillende, uden at hæfte sig ved bestemte Former eller ved bestemte Ting, der er sagt paa et tidligere Tidspunkt. Man vil næppe fra nogen Side bestride, at Landet for Tiden har alt andet at være optaget af end netop Stridigheder paa disse Omraader, og jeg kan godt udvide det til, at hvad enten det gælder Forholdet mellem Regeringen og Hovederhvervet, Landbruget, eller mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, er Tidspunktet ikke til at trække Linier alt for kraftigt op og komme ind i Stridigheder, som ikke vil gøre noget godt og ikke vil være til Gavn for nogen. Men naar jeg siger dette, er det ogsaa givet, at Regeringen, der staar med Ansvaret, maa gøre sit til og gøre det egentlige til, at det lykkes, som jeg her nævner, saaledes at man ved den Løsning, der nu skal finde Sted og forhaabentlig finder Sted af Landbrugsspørgsmaalet, tager sit Udgangspunkt i, at Landbrugsproduktionen skal blive lønnende, thi dette er nødvendigt, for at Produktionen kan opretholdes.

Carsten Raft: Et Par lokale Sager, et lovteknisk Spørgsmaal, en Række Ønsker fra de indkaldte Soldater og et landsskadeligt ansvarsløst Skriveri, som jeg synes skal paatales fra Tingets Talerstol — det er de Ting, jeg gerne vil beskæftige mig med i mit Indlæg under Finanslovdebatten.

De lokale Sager angaar min Valgkreds, Lyngby—Amager-Kredsen, en typisk Omegnskreds, og det angaar specielt den nordligste og yderste Bebyggelse, Trørød og Vedbæk. Det er gaaet Københavns Omegn som enhver anden Storbys Omegn, at den efter Jernbanetrafikzoner er blevet inddelt i Bælter, der har nogenlunde ensartede Forhold. Vedbæk og Trørød hører saa ubetinget til Bæltet mellem Klampenborg og Rungsted, hvor Rungstedstogene holder ved